

Abraham's Biggest Test: Why?

www.HASHIVAH.org

Gabriel A. Goldberg, M.A.

As Abraham raised the knife to slaughter his son Isaac upon the altar, an angel of the LORD called out to Abraham and said: "*Do not stretch out your hand against the lad nor do anything to him, for now I know that you are a God-fearing man, since you have not withheld your son, your only one, from Me*" (Gen. 22:12).

Christians refer to this episode as the "Sacrifice of Isaac." In Christian hermeneutics, the event symbolically foreshadows the sacrifice of Jesus as per John 3:16. Jews refer to it as the *Akedah* (Hebrew for "Binding") because Abraham bound Isaac, but did not actually sacrifice him. The theme looms large in the High Holy Days supplication prayers in the merit of Abraham's obedience and Isaac's silent sacrificial acquiescence.

My purpose is not to give a *Rosh HaShanah drashah* or a Sunday sermon, but to deal more modestly with these questions: Why did God test Abraham? And why in this particular manner?

It seems that the first question is answered already in the verse quoted above. After Abraham passed this most difficult trial, God now knew he was God-fearing.

A God-fearing man

"Fear of God" (Heb. *Yirat Elokim*, also *Yirat Shamayim*, "fear of Heaven") refers to the religious attitude of reverence, rather than actual fear or apprehension. Most people avoid what they fear, and that is obviously not what is intended with regard to God. Fear of God is best understood in the sense of a constant recognition of His greatness-awe-with all that entails. It manifests itself in behavior, specifically obedience to His commandments and living according to the moral, ethical and other standards He prescribes. But not just instructions.

Another aspect is living according to His promises - which requires believing and trusting in His assurances. God said, "*The righteous person shall live by his faith*" (Hab. 2:4).

Abrahams Grootste Test: Waarom?

www.HASHIVAH.org

Gabriel A. Goldberg, M. A.

Toen Abraham het mes ophief om zijn zoon Isaak op het altaar te slachten, riep een Engel des HEEREN tot Abraham en zei: "*Strek je hand niet uit tegen de jongen, noch doe hem wat aan, want nu weet Ik dat je een godvrezend man bent, omdat je je zoon, je enige, Mij niet hebt onthouden*" (Gen. 22:12).

Christenen verwijzen naar deze episode als het 'offer van Isaac.' In de christelijke hermeneutiek, voorafschaduwde het evenement symbolisch het offer van Jezus volgens Johannes 3:16. Joden noemen het de *Akedah* (Hebreeuws voor "Binding"), omdat Abraham Isaac bond, maar hem niet echt offerde. Het thema is nadrukkelijk aanwezig in de smeekgebeden op de Hoge Heilige Dagen naar de verdienste van Abraham's gehoorzaamheid en Isaac's stille offerberusting. Mijn doel is niet om een *Rosh Hashana drashah* of een zondagse preek te geven, maar om meer bescheiden de volgende vragen te behandelen: Waarom heeft God Abraham-getest? En waarom op juist deze manier?

Het lijkt dat de eerste vraag al in het hierboven geciteerde vers wordt beantwoord. Nu wist God, nadat Abraham dit meest moeilijke proces doorstond, dat hij godvrezend was.

Een Godvrezende man

"Angst voor God" (Hebr. *Yirat Elokiem*, ook *Yirat Shamayim*, "angst voor de hemel") verwijst naar de religieuze houding van eerbied, in plaats van eigenlijke angst of vrees. De meeste mensen mijden wat zij vrezen, en dat is natuurlijk wat m.b.t. God niet wordt bedoeld. Vrees voor God wordt het best begrepen in de zin van een voortdurende erkenning van Zijn grootheid-ontzag, met alle gevolgen van dien. Het manifesteert zich in het gedrag, m.n. in gehoorzaamheid aan Zijn geboden en leven volgens de morele, ethische en andere normen die Hij voorschrijft. Maar niet alleen instructies. Een ander aspect is leven volgens zijn beloften - dat vereist geloven en vertrouwen in Zijn beloften. God zei: "*De rechtvaardige zal door zijn geloof leven*" (Hab. 2:4).

But had not Abraham already proven his obedience? Had he not already demonstrated his faith? At the age of 75, Abraham took his family and left Haran for Canaan as God commanded. That was obedience and it demanded faith. Later, when God showed him the stars in the heavens and confirmed His promises to him, the Bible states Abraham "*believed in the LORD; and He counted it to him for righteousness*" (Gen. 15:6).

Why the need to test whether Abraham feared God or not? Can we not assume he did based upon what we already know from early on in the Abraham narrative?

A man-fearing man

There is a counterpart to fear of God that acts as a foil to it. It frequently holds more sway over people. The iconic man of faith, Abraham, wrestled with it too, namely, the fear of men.

Despite early manifestations of faith, Abraham at times doubted God's protection and the assurances of His covenantal promises. Twice, he sincerely feared for his life (12:12-13; 20:11). During his sojourns, he suspected the locals who, lacking fear of God, would kill him and take his wife Sarah for themselves. He therefore hid his marriage from them saying she was his "sister," resulting in confrontations with Pharaoh of Egypt and with the Philistine king Abimelech. Abraham's concern was justified as in both cases Sarah was taken by the locals.

Rather than calculating how he could finesse his survival in the immoral Egyptian and Philistine societies, Abraham should have acted with faith, believing in God's promises, in the Covenant. Promised bountiful offspring, he should have known God would not let him be killed by the Egyptians or the Philistines, that is, prior to having children. (Isaac was not yet born.) Also, between the Pharaoh and Abimelech episodes, God had declared to Abraham, "*I am your shield*" (15:1). And finally, God intervened on Abraham's behalf striking Pharaoh, Abimelech and their households with sickness, preventing

Maar had Abraham zijn gehoorzaamheid al niet bewezen? Had hij zijn geloof niet al bewezen? Op de leeftijd van 75, nam Abraham zijn familie en verliet Haran voor Canaan zoals God geboden had. Dat was gehoorzaamheid en vereiste geloof. Later, toen God hem de sterren aan de hemel toonde en Zijn beloften aan hem bevestigde, zegt de Bijbel dat Abraham "*in de HEERE geloofde, en Hij het hem tot gerechtigheid rekende*" (Genesis 15:6).

Waarom de noodzaak om te testen of Abraham God vreesde of niet? Kunnen we er niet van uitgaan dat het zo was op basis van wat we al vanaf het begin van het Abrahamverhaal weten?

Een mens vrezend man

Er is een keerzijde aan het vrezen van God, dat als een contrast fungeert. Het heeft vaak meer macht over mensen. De iconische man van geloof, Abraham, worstelde er ook mee, namelijk de angst voor mensen. Ondanks de vroege verschijnselen van het geloof, twijfelde Abraham soms aan Gods bescherming en de verzekering van Zijn verbondbeloften. Twee keer vreesde hij oprecht voor zijn leven (12:12-13;20:11). Toen hij er tijdelijk verbleef, vermoedde hij dat de lokale bevolking die, bij gebrek aan vrees voor God, hem zouden doden en zijn vrouw Sarah voor zichzelf nemen. Hij verborg daarom zijn huwelijk voor hen zeggend dat ze zijn "zuster" was, wat in confrontaties resulteerde met de farao van Egypte en met de Filistijnse koning Abimelech. Abrahams bezorgdheid was gerechtvaardigd omdat in beide gevallen Sarah door de lokale bevolking werd meegenomen.

In plaats van te berekenen hoe hij subtiel kon overleven in de immorele Egyptische en Filistijnse samenlevingen, had Abraham met geloof moeten handelen, gelovend in Gods beloften, in het Verbond. Omdat hem overvloedig nakomelingen beloofd waren, had hij geweten moeten hebben dat God hem door de Egyptenaren of de Filistijnen niet zou laten doden, d.w.z. voorafgaand aan het hebben van kinderen. (Isaac was nog niet geboren.) Ook tussen de farao- en Abimelech-episodes had God aan Abraham verklaard: "*Ik ben uw schild*" (15:1). En tot slot; God greep namens Abraham opvallend in door Farao, Abimelech en hun huishoudens met een ziekte te slaan om zo elk misbruik van Sarah te

any abuse of Sarah. At least by the second such event, Abraham should have demonstrated faith.

Misplaced hope in a treaty

On another occasion, to end a dispute over territorial and water rights and to maintain good relations, he made a treaty with Abimelech, even though the land had already been promised by God to Abraham by covenant. Abimelech demanded a treaty to last at least *three generations* (till his son's sons, 21:23).

Abraham should have demanded Abimelech keep his marauding shepherds in check without making a covenant that in effect relinquished his right to portions of the Promised Land. The treaty implied Abraham and Abimelech would not infringe upon each other's territory. Several traditional rabbinic commentators viewed this act by Abraham as a sin.

Abraham, his destiny guaranteed by God, was in a position of strength. Abimelech, on the other hand, was desperately ill. He needed Abraham's prayer to restore his and his household's health (20:7, 17-18). Despite this, Abraham agreed to this covenant, subjugating himself to its terms rather than acting with faith in God's promises. He was making his future peace and success dependent upon a temporary agreement with mortal men and forgetting the superior Divine Covenant.

Though some leftist, modernist theologians speak approvingly of Abraham's attempt to maintain harmony, and of his exemplary willingness to negotiate and even give up land for peace, a correct reading of the episode reveals the peace treaty was a sham. It barely lasted one generation before the Philistines broke it by plugging the wells of Abraham (26:15-21), forcing Isaac to renegotiate the issue with the very same Abimelech (vv. 28-31). If modernists want to draw political lessons for our times, perhaps this event fits better under the rubric "Chamberlinian naïveté" than "sacrificing for peace."

voorkomen. Op zijn minst had Abraham bij het tweede dergelijk geval geloof getoond moeten hebben.

Misplaatste hoop in een verdrag

Bij een andere gelegenheid sloot hij een verdrag met Abimelech om een geschil over territoriale en waterrechten te beëindigen en om goede relaties te onderhouden, hoewel het land door God al aan Abraham beloofd was door een verbond. Abimelech eiste een verdrag dat minstens *drie generaties* (tot de zonen van zijn zoon, 21:23) zou gelden.

Abraham zou moeten hebben geëist dat Abimelech zijn plunderende herders in toom moest houden, zonder een verbondspraatje, waardoor hij in feite afstand deed van zijn recht op delen van het Beloofde Land. Het verdrag hield in dat Abraham en Abimelech elkaars grondgebied niet zouden schenden. Menig traditionele rabbijnse commentator zag deze daad van Abraham als een zonde.

Abraham had een machtspositie doordat zijn lot door God gegarandeerd was. Abimelech, anderzijds, was erg ziek. Hij had het gebed van Abraham nodig opdat zijn gezondheid en die van zijn gezin zou terugkeren (20:7, 17-18). Ondanks dit, stemde Abraham in met dit verbond, onderwierp hij zich aan de voorwaarden in plaats van te handelen met geloof in Gods beloften. Hij was zijn toekomstige vrede en succes afhankelijk aan het maken van een tijdelijke overeenkomst met stervelingen en vergat het superieure Goddelijke Verbond.

Hoewel sommige linkse, modernistische, theologen goedkeurend spreken van Abraham's poging om de harmonie te behouden en zijn voorbeeldige bereidheid om te onderhandelen en zelfs van land voor vrede op te geven, onthult een correcte lezing van de episode dat het vredesverdrag een schijnvertoning was. Het duurde amper één generatie vóór de Filistijnen het braken door de putten van Abraham dicht te stoppen (26:15-21), waardoor Isaac de kwestie opnieuw moest onderhandelen met precies dezelfde Abimelech (verzen 28-31). Als modernisten politieke lessen willen trekken voor onze tijd, past dit evenement misschien beter onder de rubriek "Chamberlinian naïviteit" dan "opofferen voor vrede."

Trusting God's promises

The Abraham narrative in Genesis spans 100 years of his life (from age 75 to 175). At first glance, the various episodes seem unrelated and disparate. We may wonder why of many events that must have occurred during these 100 years, the Bible chose to include these. Now, however, we begin to see a theme that stretches from the call of Abraham to the end of his life, one that binds various episodes together.

Abraham's journey of faith was uneven. There were moments of outstanding faith, the crowning event overcoming the challenge of the Mount Moriah sacrifice. In between, however, there were times it seemed Abraham feared men more than God. That is, he acted on his own fears rather than be guided by God's assurances which nullified any possible mortal threat. The lapses of Abraham's faith mentioned earlier questioned the very substance of the Covenant God made with him, specifically two issues: 1. The promises concerning offspring and 2. The land. That is why God tested Abraham with this particular test. The potential sacrifice of Isaac forced Abraham to face his fears frankly and consider the promises of God directly, once and for all. Did Abraham believe in the Covenant? Would he continue to live according to his fears, his human calculations, or would he trust God's promises? By human calculation, the killing of Isaac would have quashed any chance of Abraham becoming a great nation or acquiring the land, the two issues Abraham had challenged with his fear of men. Isaac was the offspring of promise (17:19), Abraham's *only son* (22:2). The future rested on him. Without him, the line would have ended.

On the other hand, if he believed and feared God, and conducted his behavior according to God's promises, Abraham would know that even defying all human odds and reckonings could not derail the Divine plan.

A lesson for our time

It is certainly appropriate to derive lessons about faith from the events in Abraham's life. They are well known, true and apply to Jews

Vertrouwen op Gods beloften

Het Abrahamverhaal in Genesis omspannt 100 jaar van zijn leven (vanaf de leeftijd van 75-175). Op het eerste gezicht lijken de verschillende episodes los van elkaar te staan. We kunnen ons afvragen waarom van de vele evenementen die tijdens deze 100 jaar moeten hebben plaatsgevonden, de Bijbel ervoor koos om deze op te nemen. Maar nu beginnen we een thema te zien dat zich uitstrekt van de roeping van Abraham tot aan het einde van zijn leven, één dat verschillende episodes met elkaar verbindt.

Abrahams geloofreis verliep ongelijkmatig. Er waren momenten van opmerkelijk geloof, met als bekroninggebeurtenis de uitdaging overwinnen van het berg Moria offer. Maar daartussen waren er tijden dat het leek dat Abraham mensen meer vreesde dan God. D.w.z., hij handelde naar zijn eigen angsten in plaats van zich te laten leiden door Gods garanties die elke mogelijke dodelijke bedreiging teniet deed. De eerder genoemde geloofsmissers van Abraham plaatste vraagtekens bij de kern van het verbond dat God met hem sloot, meerbepaald twee zaken: 1. De beloften m.b.t. nakomelingen en 2. Het land.

Dat is de reden waarom God Abraham met deze test beproefde. Het mogelijke offeren van Isaac dwong Abraham om zijn angsten eerlijk onder ogen te zien en direct rekening te houden met de beloften van God, voor eens en altijd. Geloofde Abraham in het verbond? Zou hij blijven leven naar zijn angsten, zijn menselijke berekeningen, of zou hij Gods beloften vertrouwen? Volgens menselijke berekening, zou het doden van Isaac elke kans van Abraham om een groot volk te worden of het land te verwerven hebben vernietigd; nl. de twee kwesties die Abraham met zijn angst voor mensen had getart. Isaac was het nageslacht van de belofte (17:19), Abraham's *enige zoon* (22:2). De toekomst rustte op hem. Zonder hem zou de lijn geëindigd zijn.

Aan de andere kant, als hij geloofde en God vreesde, en zich in overeenstemming met Gods beloften gedroeg, zou Abraham weten dat zelfs ondanks alle menselijke waarschijnlijkheden en berekeningen het goddelijk plan doorging.

Een les voor onze tijd

Het is zeker gepast om geloofslessen af te leiden uit de gebeurtenissen in het leven van Abraham. Ze zijn gekend, waar en gelden voor joden en

and Christians. This discussion focuses on fearing God above men.

How often do we behave a certain way because we are concerned what others will think or say? But once we are in private we behave as if no one sees. We fear men more than we fear God. That can be true with issues of morality or other matters of obedience of which the Bible instructs us.

I want to draw our attention to fearing God by living according to His promises in a specific example which is especially relevant today. There is an old Jewish principle for understanding the events recorded in the Bible. In Hebrew: "*Ma-seh avot siman labanim.*" In English: "The deeds of the fathers are a sign to the children." It means that we look at the actions of our forefathers as a guide for moral, ethical and religious behavior in our lives today. Another view interprets the phrase in a prophetic manner. The events that our forefathers endured will be repeated in some manner in following generations. I think both views apply in the following.

God has not annulled His Covenant with us. Despite 2,000 years of exile, He promised He would restore us to the land. It's happening now. Still many of us seem to be waffling as did Abraham.

Though many Jews believe in God and in prophetic fulfillment, some are not yet willing to immigrate to Israel. They do not behave in a manner commensurate with their beliefs. Others, who live here in Israel, are willing to give up parts of their God-given land in order to buy a temporary, false peace. Some feel our security is tied to American support, alliances and treaties. Or our economic well-being is dependent on American, European and, increasingly, Chinese trade.

We fear men more than we do God. Rather than building up our land - *all of it* - with faith in God's covenantal promises, we succumb to pressures from Washington or Brussels, and freeze the restoration of the ancient cities. Our political leaders fear economic and other reprisals. And, yes, just like Abraham among

christenen. Deze bespreking richt zich op het vrezen van God boven mensen.

Hoe vaak gedragen we ons op een bepaalde manier, omdat we bekommerd zijn over wat anderen zullen denken of zeggen? Maar zodra we privé zijn, gedragen we ons alsof niemand ons ziet. Wij vrezen mensen meer dan we God vrezen. Dat kan het geval zijn bij kwesties i.v.m. moraal of andere zaken van gehoorzaamheid, waarover de Bijbel ons leert.

Ik wil in een specifiek voorbeeld, dat vooral vandaag de dag relevant is, onze aandacht vestigen op God vrezen door volgens Zijn beloften te leven. Er is een oud Joods principe om de gebeurtenissen te begrijpen die in de Bijbel staan opgetekend. In het Hebreeuws: "*Ma-seh avot siman labanim.*" In het Engels: "De daden van de vaders zijn een teken voor de kinderen." Het betekent dat we naar de acties van onze voorouders kijken als leidraad voor ons morele, ethische en religieuze gedrag in ons leven vandaag. Een andere mening interpreteert de zin op een profetische wijze. De gebeurtenissen die onze voorouders meemaakten zullen op een of andere manier in volgende generaties worden herhaald. Ik denk dat in het volgende beide standpunten van toepassing zijn.

God heeft Zijn verbond met ons niet vernietigd. Ondanks 2000 jaar ballingschap, beloofde Hij dat Hij ons in het land zou herstellen. Het is nu aan het gebeuren. Nog velen van ons lijken te twijfelen, net als Abraham.

Hoewel veel Joden in God geloven en in de profetische vervulling, zijn sommigen nog niet bereid om naar Israël te emigreren. Ze gedragen zich niet op een wijze die in overeenstemming is met hun geloof. Anderen, die hier in Israel wonen, zijn bereid delen van hun door God gegeven land op te geven met het oog op het kopen van een tijdelijke, valse vrede. Sommigen voelen dat onze veiligheid van Amerikaanse steun, allianties en verdragen afhangt; of dat ons economisch welzijn afhankelijk is van Amerikaanse, Europese en, in toenemende mate, Chinese handel.

Wij vrezen de mensen meer dan God. In plaats van ons land op te bouwen - *alles* - met geloof in Gods verbondsbeloften, bezwijken we voor de druk van Washington en Brussel, en bevriezen we de restauratie van de oude steden. Onze politieke leiders vrezen economische en andere represailles. En ja, net als Abraham onder de Filistijnen, zo

the Philistines, so also in our region, we do live together with a depraved culture that encourages children to become terrorists who kill and maim us with knives and other means in order to take away what belongs to us. Ultimately, our humanistic calculations, motivated by fear of men, reading the political winds and shifting sands, will fail, but God will intervene and save us. We need to progress from simply believing to actually living by faith, living according to God's promises. We don't need to sign agreements with those who intend to break them, while plotting to take the whole. We can pray for healing for Abimelech, President Barack Obama, German Chancellor Angela Merkel, or even Swedish Foreign Minister Margot Wallström. But our confidence is in God's promises, not these leaders' kind assurances or sometimes *not-so-kind* advice. Jews need to come home to Israel, make *Aliyah*. We need to build.

The same applies to our Christian friends. I hope they, too, will progress from passive support for Israel to public action that expresses living by faith. Christians who know the promises of God to Israel know they too can be partakers of blessings. The trials of our friends are becoming much more difficult, as they are for Israel. God allows free choice. But whether or not we choose to go to Mount Moriah, God's plan will not be derailed.

Hashivah – Vol. XXXIX,
Number 1, 2016-5776

wonen ook wij, in onze regio, samen met een verdorven cultuur die kinderen aanmoedigt om terroristen te worden die ons doden en verminken met messen en andere middelen, om van ons af te nemen wat ons toebehoort .

Uiteindelijk zullen onze menselijke berekeningen, ingegeven door de angst voor mensen bij het lezen van politieke winden en stuifzand, falen; maar God zal ingrijpen en ons verlossen. We moeten groeien van simpelweg geloven naar daadwerkelijk leven door het geloof, leven volgens Gods beloften. We hoeven geen overeenkomsten te ondertekenen met degenen die van plan zijn om ze te breken, terwijl ze plannen smeden om het geheel te pakken. We kunnen bidden voor genezing voor Abimelech, President Barack Obama, de Duitse bondskanselier Angela Merkel, of zelfs de Zweedse minister van Buitenlandse Zaken Margot Wallström. Maar ons vertrouwen is in Gods beloften, niet in verzekeringen of soms niet-zo-vriendelijk advies van dit soort leiders. Joden moeten naar huis komen, naar Israël, *Aliyah* maken. We moeten bouwen.

Hetzelfde geldt voor onze christelijke vrienden. Ik hoop dat zij ook zullen vooruitgaan van passieve steun voor Israël naar publiek optreden dat leven in geloof uitdrukt. Christenen die de beloften van God aan Israël kennen, weten dat ze ook kunnen deelhebben aan de zegeningen. De beproevingen van onze vrienden worden steeds moeilijker, zoals ze dat voor Israël zijn. God laat ons de vrije keuze. Maar of wij al dan niet kiezen om naar de berg Moria te gaan; Gods plan zal toch doorgaan.